

From India with Love

I dag, den 21. juni, afvikles den årlige internationale yogadag med FN's velsignelse. Over hele verden udfører tusindvis af yogaudøvere deres positurer; på den kinesiske mur, ved Eiffeltårnet og London Eye. Det var den indiske statsminister Modi, der i en tale til FN's generalforsamling i 2014 lancerede forslaget om en yogadag, og siden har han arbejdet ihærdigt for dens udbredelse. Hvorfor?

At yogamåtterne i år rulles ud på den kinesiske mur, må i høj grad tilskrives statsminister Modis flid og geniale sans for PR og kommunikation. I 2015 tonede han frem som yogalærer på hjemmesiden Wiebo, den kinesiske udgave af Twitter, med daglige tweets om yogaens gavnlige effekter og grundige instrukser i hvordan man udførte diverse yogapositioner. Modi dyrker yoga hver dag, og har gjort det i årevis. Samtidig sørgede han for, at den indiske ambassade i Beijing lancerede en lind strøm af yogakonferencer over hele landet, og tog kontakt til lokale yogaklubber.

Aktiv diplomati

Siden har indiske ambassader været på spil over hele verden, fra Holland til Trinidad & Tobago. I Danmark afholdte de et yogatræf i Kongens Have i søndags, og uddelte T-shirts og yogamåtter til de fremmødte. Indsatsen har båret frugt. Den internationale yogadag forventes i år at blive markeret i mere end 180 lande.

Men det er i Indien, at dagen fejres med den største ildhu. På den første internationale yogadag i 2015 gennemførte Modi 21 asanas (yogapositioner) foran 35.984 deltagere. Begivenheden fandt sted på Rajpath, Delhis mest prangende boulevard, og blev optaget i Guinness Rekordbog som verdens største yogalektion. Siden er festen kun blevet større.

De seneste par dage har indiske medier bragt yoga-billeder fra

de fjerneste egne af landet: Fra et indisk hangarskib, hvor flydækket er plettet af yogamåtter, til den iskolde Siachen-gletcher i Kashmir, hvor hvidklædte soldater iført snebriller dyrker yoga i geled. Selv er Modi taget til Lucknow i Uttar Pradesh, hvor han sammen med den nyvalgte hindunationale delstatsleder, Yogi (!) Adiyath, dyrker yoga med 51.000 deltagere.

Mere end harmoni

Da Modi i 2014 lancerede tanken om en yogadag i FN-regi, fokuserede han især på yogaens gavnlige effekter på krop og sjæl. Men det handler næppe kun om holisme og harmoni, for yogaen har historiske forbindelser til den hindunationale bevægelse og deres kamp for at genskabe Indien som en hinduistisk nation. Når den hindunationale bevægelse RSS – som også Modi er medlem af – udfører yoga i forbindelse med deres daglige halvmilitære morgengymnastik, er der tale om en historisk tradition, der går helt tilbage til 1800-tallets socialdarwinistiske strømninger og nationalstatens fremkomst i Europa: Motion er en patriotisk fordring, for kun det stærke folk har ret til en nation, og en stærk nation kræver et stærkt legeme. Hindunationalisterne er grundlæggende enige.

Det var i den ånd, at yogaen i starten af det 20. århundrede blev relanceret som den "indiske" vej til styrke og sundhed, men samtidig blev den gamle indiske tradition iblandet vestlig bodybuilding og skandinavisk gymnastik, herunder Niels Bukhs "primitive gymnastik" fra Ollerup højskole på Fyn (se i øvrigt Mark Singletons værk "Yoga Body" fra Oxford University Press samt indlæg: [Yoga som kampsport](#)).

I 1920'erne, da frihedskampen tog fart, blev yogaklubber arnested for oprør mod den britiske kolonimagt, og frihedskæmpere rejste rundt forklædt som yogier. Ønsket om væbnet oprør havde særlig opbakning blandt hindunationale kræfter, som foragtede Kongresbevægelsens strategi for pacifisme og civil ulydighed udtænkt af Mahatma Gandhi.

Delte meninger i Hindustan

Og det bringer os tilbage til nutiden, hvor mange af Modis politiske modstandere frygter, at denne hyldest til yoga blot er et led i en større hinduficering af det indiske samfund. Muslimske grupperinger har klaget over, at de føler sig presset til at udsige hinduistiske mantraer, og visse lavkastepartier – som netop henter stemmer fra muslimerne – har boykottet festlighederne. Men oppositionen befinder sig i en svær situation, for kritik af yoga – med sine dybe indiske rødder og mange gavnlige effekter – kan nemt fremstilles som både småligt og u-indisk. Samtidig bidrager den globale yoga-hyldest til hinduistisk stolthed og national selvforståelse, hvilket styrker Modis hindunationale parti BJP.

Men også på et dybere ideologisk plan kan Modis yogakampagne læses ind i en større hindunational selvforståelse, hvor Indien – i kraft af dets filosofiske overlegenhed og ældgamle spirituelle visdom – indtager en særlig plads i den globale verdensorden. Et væsentligt element heri er visionen om "integreret humanisme", der udstikker retningslinjerne for det hinduistiske idealsamfund som alternativ til Vestens kapitalisme og socialisme.

Indisk soft power

Den integrerede humanisme stræber mod et samfund, der bygger på lokal forankring, selvforsyning og bæredygtighed, et samfund hvor borgeren indgår kollektivet og følger sin pligt over for fællesskabet. Således – mener hindunationalisterne – har hinduismen i årtusinder hyldet holistiske og økologiske værdier, som Vesten først har fået farten af inden for de seneste årtier.

Yoga er uden tvivl det mest potente eksempel på indisk *soft power*; en ældgammel kulturarv, der er kendt og praktiseret over hele verden. Men yogaen er kun en del af en samlet pakke, der også omfatter Ayurveda, Transcendental Meditation og et

galleri af guruer, der udbreder en blid hinduisme, tilpasset vestlige ganer. I det lys afspejler den internationale yogadag et nyt selvbevidst Indien, der ønsker at manifestere sig på den globale scene, ikke kun økonomisk, men også kulturelt.

Kampen om den hellige ko

Beskyttelsen af den hellige ko er en af hindunationalisternes vigtigste mærkesager, og en sag, som nyder stadig større bevågenhed i Indien. Hvert år bringer skrappere love og skærpet retorik, og statsminister Modi burde glædes. Men sejren har kun gjort livet sværere for ham.

Uden for Mumbai ligger en ranch med frodige grønne marker, velholdte bygninger og en stald, hvor 220 køer nyder deres otium. Staldene er overvåget af CCTV og udstyret med ventilation, sprinklersystem og musikanlæg, der spiller religiøse hymner, mens dyrene tygger drøv. Det holder dem i godt humør, siger Sachin Patil, lederen af ko-refugiet, og et mangeårigt medlem af den hindunationale organisation, RSS.

Ranchen, som hedder *Keshav Srushti Gaushala*, er en af de mange ko-retræter, som tager vare om køer, der har nået pensionsalderen – køer, der ikke længere producerer mælk, men heller ikke kan slagtes som følge af Maharashtras forbud mod slagtning af køer.

Ko-vogtere

Sidste år strammede delstaten loven, så man nu risikerer op til fem års fængsel for salg eller besiddelse af oksekød. Derudover må man ikke længere slagte "udtjente" kvæghold. De skal dø en naturlig død.

Stramningerne i Maharashtra afspejler udviklingen på landsplan. I dag er der – i varierende grader – forbud mod slagting af køer i 24 af Indiens 29 delstater. Dertil kommer en skærpet retorik mod "ko-drab" (som det kaldes) og et stigende antal *gau rakshaks* – ko-vogtere. Mange af vogterne handler ud fra en religiøs fordring, og passer køerne med den største hengivenhed.

Andre har en anden dagsorden. De deltager i voldelige overgreb og lynchninger af især muslimer og kasteløse, der mistænkes for at slået køer ihjel (se [Det var bare lammekød](#)), eller kræver penge af kvægtransporter, før de lader dem køre videre.

Kasteløs vrede

For halvanden måned siden gik det ud over fire kasteløse i byen Una i delstaten Gujarat, der fik tæv af de mere hårdtslående ko-vogtere, da de blev pågrebet med en død ko. De fire insisterede på, at de havde anskaffet koen på redelig vis og blot gjorde deres arbejde – mange kasteløse lever af at fjerne døde dyr, hvis skind de flår og garver – men forgæves. De blev bundet til en 4-hjulstrækker og fik pisk. Afstraffelsen blev optaget på video, og lagt ud på de sociale medier.

Hændelsen skabte en stærk vrede blandt de kasteløse. I de efterfølgende dage bredte protesterne over hele Gujarat, og de kasteløse erklærede, at de nu ville lade de døde dyr blive liggende i gaderne. Så kunne højkasterne selv fjerne dem.

Problemer med baglandet

Toppolitikere flokkedes til hospitalet hvor de fire var indlagt, herunder den hindunationale delstatsleder Anandiben Patel, der prøvede at klinke skårene. Siden er hun trådt tilbage af "helbredsmæssige årsager". Narendra Modi har fordømt overgrebene, og beskyldt mange af ko-værnene for at være falske disciple. Bemærkningen skabte vrede i Modis hindunationale bagland, og blotlagde hans eget grundlæggende

dilemma.

På den ene side er beskyttelsen af koen en af de mest centrale mærkesager i den hindunationale bevægelse. Koens ophøjede status er dybt forankret i de hellige skrifter, og koen æres på tværs af kasteskel og regionale grænser.

Hindunationalt hjerteblod

Allerede i slutningen af 1800-tallet, da reformbevægelsen Arya Samaj lagde kimen til den hinduistiske vækkelse, var den hellige ko det naturlige samlingspunkt, et symbol alle kunne forstå. Det samme gjorde sig gældende i 1920'erne, da den paramilitære bevægelse RSS så dagens lys. Den hellige ko er hindunationalt hjerteblod, og den store fokus på beskyttelsen af den hellige ko er en ubetinget ideologisk sejr.

På den anden side er der store økonomiske interesser i spil. Indien producerer en femtedel af verdens mælk, den indiske mælkeindustri har en samlet omsætning på 60 milliarder dollars om året. Og den nyder ikke godt af de ideologiske opstramninger.

Hvis de hindunationale forbud om slagtning af køer bliver alt for omfattende, står Indien tilbage med en ældrebyrde blandt køer og okser. Hvad skal der ske med alle dem, der er for gamle til at producere mælk, og for affældige til avl? Og hvad med de mange tyrekalve, der fødes? De kan ikke alle komme på plejehjem uden for Mumbai.

Glæden ved læder

Dertil kommer læderindustrien, der omsætter for 12 milliarder dollars om året, og spiller en vigtig rolle i Modis *Make In India*-program, der skal skabe flere industriarbejdspladser i Indien (om end garverierne er stærkt forurenende og spænder ben for Modis *Clean Ganga*-projekt. Det er ikke nemt at være indisk statsminister...).

Læderindustrien beskæftiger 2½ mio. mennesker, især muslimer og kasteløse, og det bringer os videre til Modis politiske dilemma. Under de efterfølgende protester i Gujarat stod muslimer og kasteløse side om side. De to grupper har fælles interesser. De udgør Indiens mest marginaliserede grupper, og er begge økonomisk truet af den voksende modstand mod "ko-drab".

Visse [analytikere](#) ser konturerne af en ny politisk alliance, der kan udfordre hindunationalisterne i deres egen højborg, Modi hjemstat Gujarat, ikke mindst fordi der i forvejen er utilfredshed blandt hans Patel-kernevalgere (se [Når kaster snobber nedad](#)).

Nye alliancer

Derudover kan den kasteløse vrede og gryende alliance med muslimerne underminere chancen for en valgsejr i den folkerige delstat Uttar Pradesh til næste år. Ikke overraskende har Mayawati, den magtfulde kasteløse leder fra Uttar Pradesh, besøgt de fire ofre fra Una på hospitalet. Det samme har Kongrespartiets vicepræsident Rahul Gandhi, der måske håber at puste liv i den gamle alliance med de kasteløse. For Modi er der mere på spil; det handler om hans genvalg i 2019, hvor en sejr i Uttar Pradesh er stærkt nødvendig.

Og således er det blide dyr, der symboliserer alt det bedste i verden – gavmildhed, selvopofrelse, frugtbarhed og fred – blevet omdrejningspunktet for en benhård kamp om penge, magt og rå politik. I det spil er der ingen hellige køer.

[P1 Morgen](#) – 5/9-2016

[Swarajyamag](#) – 19/8-2016

[The Economist](#) – 18/8-2016

[The Wire](#) – 18/8-2016

[Al Jazeera](#) – 25/8-2016

[Vice news](#) – 10/8-2015

Og en god artikel om de konkrete konsekvenser, den nye lov har for Maharashtra's bønder (en vinkel, som lå uden for indlægget fokus):

[India Express](#) – 4/2-2016

Photo Credits: Shutterstock

Heksejagt på de højere læreanstalter

I løbet af de seneste par uger har studenterledere fra et af Indiens fineste universiteter, Jawaharlal Nehru Universitet (JNU) i Delhi, været udsat for chikane, vold og bagvaskelse. De er blevet anholdt af politiet, fået tæv i retssalen og hængt ud i medierne. Hændelsen på JNU har ryddet avisfladerne i Indien, men er langt fra enestående. Det seneste år har hindunationalisterne rettet blikket mod de højere læreranstalter. Der tegner sig et mønster.

Det startede som en ganske almindelig hændelse på JNU. Den 9. februar samledes en flok studerende for at demonstrere for Kashmirs ret til selvbestemmelse, samt markere 3-års dagen for henrettelsen af Afzal Guru – en mand, der medvirkede i terrorangrebet på det indiske parlament i 2001.

Den hindunationale studenterbevægelse ABVP mente, at demonstrationen var "anti-national" og klagede til politi og universitetsledelse. Samtidig modtog Tv-stationen Zee-TV en videooptagelse over demonstrationen, der viste, at deltagerne havde råbt anti-indiske og pro-pakistanske slagord.

En venstreorienteret hvepserede

Senere kom det frem, at lydsporet var manipuleret, men da var skaden sket. Store dele af offentligheden havde vendt sig mod de studerende, og den nyudnævnte rektor for JNU, Jagdish Kumar, lod politiet foretage ransagninger på universitetet.

Det var uhørt. JNU havde altid været en bastion for det frie ord, sidste gang politiet havde blandet sig i universitets forhold var under Indira Gandhis korte diktatur midt i 1970'erne. To muslimske professorer blev afhørt af politiet, mistænkt for at sympatisere med demonstranterne.

Den virkelighed, som den falske videooptagelse præsenterede, flugtede fint med de hindunationale forestillinger om JNU – en sekulær, venstreorienteret hvepserede. Sidste år beskyldte den magtfulde, hindurabiante organisation RSS samme universitet for at bidrage til "opløsningen af Indien".

En skygge af RSS

Siden har Modi-regeringen indsat en RSS-sympatisør som ny rektor. Også ejeren af Zee-TV, der først bragte de fingerede videoklip, har forbindelser til RSS. Det samme gælder statsminister Narendra Modi og de fleste af hans ministre. Nu kræver RSS en generel "udrensning af anti-nationale elementer fra alle universiteter".

I forlængelse af de falske videooptagelser, udtalte undervisningsministeren, at demonstrationen var et "angreb på Moder Indien", som om nationen var en sart mimose, der skulle værnes om. Den 12. februar udsendte indenrigsminister Rajnath Singh en tweet, hvor han oplyste, at han havde bedt "Delhis politichef tage affære overfor disse anti-indiske elementer".

Samme dag blev lederen af JNU's studenterorganisation, Kanhaiya Kumar, anholdt for "oprør mod statsmagten". Politiet henviste til § 124 i Indian Penal Law, samme lov som briterne brugte flittigt mod Nehru og Gandhi under frihedskampen. Kort

efter langede indenrigsministeren atter ud efter Kanhaiya Kumar, og anklagede ham for at stå i ledtog med Sydasiens farligste terrororganisation, Lashkar-e-Toiba.

Nævekamp ved domhuset

Den sidste krølle på sagaen udspillede sig foran domhuset den 15. februar, da Kanhaiya blev stillet for retten. Her fik lederen af Indiens kommunistiske parti bank for åben skærm af et hindunationalt parlamentsmedlem, mens en flok hårdtslående sagførere gik til angreb på studenter og professorer fra JNU.

Kort efter fortsatte advokaterne deres bersærkerang indend for domhuset, hvor de uddelte tæv til journalister, som ikke nåede at komme væk. Politiet greb ikke ind, ingen er blevet anholdt og Modis regering har ikke taget afstand fra deres voldelige partifælle. Siden har samme politiker udtalt, at han er villig til at dræbe enhver, der hylder Pakistan.

Episoden ved domhuset fik den indiske højesteret til at indskærpe sikkerheden for Kanhaiya Kumar, når han atter skulle præsenteres den 17. februar. Alligevel fik Kanhaiya Kumar tæv af to omgange, både på vej op til selve domhuset og inde i selve retssalen. Forestillingen om indisk retssikkerhed var rystet. End ikke Indiens mest respekterede institution, højesteretten, kunne lægge låg på pøbelvældet.

Den langsigtede plan

Hændelsen har vakt stor bekymring i det akademiske miljø og den sekulære del af befolkningen, der ser konflikten omkring JNU som del af en større hindunational kamp for indflydelse på åndslivet og de højere læreranstalter. Bevægelsen ønsker at lægge låg på den sekulære og systemkritiske diskurs, der præger universiteterne. De ønsker at påvirke de studerende i en hindunationalistisk retning og de ønsker at ændre pensum, så det i højere grad underbygger den hindunationale fortælling.

For tre dage siden meddelte undervisningsministeren, at Indiens anerkendte tekniske universiteter (Indian Institutes of Technology) skal udvides med en afdeling for sanskrit, så de studerende kan "afdække de videnskabelige hemmeligheder, der ligger gemt i de gamle vediske tekster" (se også indlæg [Rama Unplugged](#)).

Andre har påpeget, at den generelle strategi anvendt i forbindelse med JNU-sagen vækker minder om tidligere hændelser, ikke mindst indsættelse af ideologi-tro ledere i vigtige institutioner (se indlæg [Forbudte ord og gamle længsler](#)) og anvendelse af manipuleret billedmateriale til opildning af masserne (se indlæg [Det var bare lammekød](#)).

Ikke kun på JNU

Dertil kommer en lignende sag fra Hyderabad universitet, der stadig ikke er drevet over. I sidste måned begik den kasteløse studenterleder Rohith Verma selvmord efter mange måneders pres fra den hindunationale studenterorganisation ABVP (samme organisation, som var aktiv på JNU).

Også Rohith udtalte sig kritisk om en kontroversiel henrettelse af en terrorist. Han blev anklaget for vold, fik frataget sit studenterlegat og udvist fra kollegiet. Også Kanhaiya Kumar krydsede klinger med ABVP, da han sidste år blev valgt som præsident for JNU's studenterorganisation på bekostning af ABVP's kandidat.

Nye flagstænger

Endelig har regeringen vanen tro undladt at blande sig for meget i den konkrete sag, lige på nær et enkelt udspil fra undervisningsministeren for et par dage siden. Her meddelte hun, at der skulle opføres nye flagstænger til en halv million kroner stykket, på samtlige statslige universiteter over hele Indien, for at "styrke den nationale følelse blandt de studerende".

Og det kræver tilsyneladende store virkemidler og præcise mål. Ifølge dekretet skal flaget være 20 x 30 meter stort, veje 35 kilo og hænge fra en flagstang, der er 207 fod høj (næsten 70 meter). Stangen skal opføres med en særlig hældning, så flaget altid flapper en smule, og så skal der placeres en lynafleder i toppen. Og det er et held, for det første universitet, der skal prydes med nye flag og flagstænger er – sjovt nok – Jawaharlal Nehru University (JNU) i Delhi.

Slaget om Bihar

Der er valg i den fattige og folkerige delstat Bihar og hele Indien følger med. For der er meget på spil. Det handler om Modis magt og ære, og hans evne til at gennemføre reformer de næste par år. Og det handler om et ideologisk opgør mellem de to vigtigste strømninger i indisk politik...

At dømme fra mængden af illegal spiritus, som den indiske valgkommission har konfiskeret i løbet af de seneste par uger, er der ingen tvivl om, at valget i Bihar har stor betydning for de stridende parter. I alt 250.000 liter er det blevet til, samt et lille tons hash, otte kilo guld og 400 mio. rupees (ca. 40 mio. kroner), til fordeling blandt vælgerne som tak for deres stemme.

Og det kun er toppen af isbjerget. Trods valgkommissionens nidkære kontroller og hyppige razziaer, falder gaveregnen ufortrødent over vælgerne i disse dage. Det er ikke usædvanligt, at vælgere i Indien lokkes med rusmidler, kontante pengegaver og en ny sari til fruen derhjemme, men omfanget er større end det plejer, og det skyldes, at der er mere på spil – for alle parter – og især for statsminister Modi og hans hindunationale parti BJP. Modi har svært brug for

en sejr i Bihar.

Veto i overhuset

For selvom Modi vandt en jordskredssejr ved parlamentsvalget sidste år, var det kun en halv sejr, han er stadig i mindretal i parlamentets andet kammer – overhuset – og hér støder hans erhvervsvenlige reformprogrammer på det ene veto efter det andet.

Både den såkaldte Land Acquisition Bill, der skal gøre det lettere for staten at inddrage jord fra bønder og småfolk til store industrielle projekter, og en tiltrængt skatteharmonisering, der vil skabe et reelt fællesmarked i den indiske union, er blevet sendt i udvalg. Overhusets medlemmer vælges af delstatslederne, og derfor er en sejr i Bihar afgørende – især fordi Bihar er Indiens 3. folkerigste delstat, og dermed trækker mange pladser i parlamentet.

Men det handler også om Modis prestige, for statsministeren har stillet sig personligt i front for valgkampen, for at sikre sejren. Ved det forrige delstatsvalg i Delhi blev BJP rendt over ende af et lille antikorrupsionsparti, som tog 67 ud af 70 mandater. BJP havde ellers kørt hele sin mægtige valgmaskine i stilling, men blev knust af modstanderens græsrodder. Det var Davids kamp mod Goliath, og første gang Modi blev besejret. Et nyt nederlag vil for alvor lægge en dæmper på den såkaldte Modi-bølge.

Uro i den hårde kerne

Og de første sprækker er begyndt at vise sig i den hindunationale lejr. Den paramilitære organisation RSS, der leverede tusindvis af stærkt motiverede partisoldater til BJP's valgkamp ved parlamentsvalget sidste år, har været påfaldende passive i Bihar.

For RSS er skuffede over Modi. De synes han svigter den hindunationale sag til fordel for erhvervslivet, og netop

derfor har Modi været nølende med at fordømme det voksende antal lynchninger af muslimer mistænkt for at slagte køer de seneste par måneder (se forrige indlæg, [Det var bare lammekød](#)). Modi ønsker at takkes sit hindunationale bagland, og er heller ikke blind for de politiske fordele ved splid mellem hinduer og muslimer. Det har før givet pote til BJP.

Men frem for alt er valget i Bihar et opgør mellem to af de vigtigste politiske strømninger i Indien de seneste 25 år; kampen mellem hindunationalisterne og lavkastekrigerne. Og derfor er det egentlig også er ganske passende, at slagmarken ligger i Bihar, som var kasterevolutionens arnested i starten af 90'erne. Det var hér de laveste kaster første gang stemte på deres egne på bekostning af den etablerede elite af højkaster, som udgjorde ledelsen i både BJP og Kongrespartiet. Det var hér Lalu Yadav blev valgt som delstatsleder af Bihar i 1990.

En mand af folket

Lalu Yadav var en mand af folket. Han kom fra kodriver-kasten og var født og opvokset i landsbyen. Han skulle blive en af Indiens mest farverige politikere. I sine velmagtsdage førte han sig frem som en indisk landarbejder, hånede højkasterne med kraftig bondedialekt, kløede sig i skridtet med uforstyrret grundighed og brød ud i Bollywood-sange midt under valgmøder. Folket elskede ham, især hans tirader mod højkasterne. Han gav de fattige deres selvrespekt tilbage, men han var en elendig administrator.

Bihar havde i forvejen ry som Indiens beskidte baggård; ludfattig, bundkorrupt og stærkt overbefolket. 104 mio. indbyggere på et område to gange større end Danmark. Det var delstaten med de dårligste veje, de færrest biografer, de fleste mord og den højeste analfabetisme. Og Lalus 15 år ved magten gjorde kun ondt værre. I dag omtales hans styre som Jungle Raj, en tid præget af nepotisme og forfald.

I 2005 blev den effektive teknokrat Nitish Kumar valgt som ny delstatsleder. Han vendte kursen. De hullede veje fik ny belægning, antallet af mord, kidnapninger og landevejsrøverier faldt drastisk og Bihar blev Indiens hurtigst voksende økonomi med 2-cifrede vækstrater (omend basen var lille). Vælgerne kvitterede i stemmeboksen i 2010 og genvalgte Nitish Kumar.

Nye tider...

Udviklingen i Bihar er forunderlig. Lavkasterevolutionen synes, efter sine populistiske barndomsår, at have givet demokratiet en større dybde. Vælgerne foretrækker i stigende grad god regeringsførelse frem for hårdtslående symbolpolitik. Samtidig har de to gamle ærkefjender, Lalu Yadav og Nitish Kumar, nu indgået en *Grand Alliance* mod hindunationalisterne. De to mænd har ellers bekriget hinanden i 20 år, og bejler til hver sin gruppe af lavkaster, for der er ingen klasse-solidaritet mellem de forskellige lavkaster, tværtimod.

Spørgsmålet er, om vi ser et nyt kapitel vendt i lavkasterevolutionen. Om de indbyrdes stridende lavkastepartierne i fremtiden kan danne fælles front mod den voksende hindunationalisme, om de kan overtage rollen som den sekulære bastion, på ruinerne af det smuldrende Kongresparti.

...og tømmermænd

En sejr til lavkasternes *Grand Alliance* i næste uge vil underminere Modis reformplaner og skabe yderligere splid blandt hindunationalisterne. Det vil måske også anspore Nitish Kumar til mere landsdækkende ambitioner ved næste parlamentsvalg i 2019. En sejr til Modi vil til gengæld bane vej for en yderligere udbredelse af det hindunationale projekt i det folkerige Nordindien, og indplacere statsministeren som den suveræne leder.

Den 8. november falder afgørelsen. Stemmerne tælles op, den sidste sprut fordeles mellem vælgerne (eller hældes ud i kloakken af valgkommissionen), og den ene af de to parter –

hindu-nationalisterne eller kastekrigerne – vågner op med svære tømmermænd.

For mere om lavkasteoprøret, se kapitel 3: [Kastekrigerne](#)

Opdatering 8. november:

...og vinderen blev den store lavkastealliance med 178 mandater mod hindunationalisternes 58 mandater.

- Lalu Yadavs parti RJD blev det største parti med 80 mandater, og præsterede en fremgang på 68 mandater.
 - Nitish Kumars parti JD(U) blev næststørst med 73 mandater, men Nitish Kumar forbliver delstatsleder.
 - BJP fik det største antal stemmer (24.4%), men kun 53 mandater grundet det lunefulde indiske valgsystem.
 - Kongrespartiet var 3. hjul i lavkastealliancen og fik 23 mandater – en hæderlig præstation, alt taget i betragtning.
-

Det var bare lammekød...

For et par uger siden blev en muslimsk mand lynchet i sin landsby, mistænkt for at have slagtet en ko. Det er langt fra første gang, at den hellige ko har ført til strid mellem hinduer og muslimer, men alligevel var netop denne hændelse særlig forstemmende. Mens debatten rasede i medierne forblev Modi påfaldende tavs. Han har sine grunde.

De fleste af landsbyens beboere var på vej i seng, da en skrattende meddelelse lød fra templets højtalere. En ko var

blevet slagtet, og folk blev kaldt til samling. Den 52-årige Mohammed Akhlaq blev udpeget som synderen, og snart stod en rasende hob af 100 mand foran hans hus. De sparkede døren ind, ransagede hans køleskab og fandt en pose med kød. Herefter trak de ham ud på gaden og tævede ham ihjel med mursten. Senere viste det sig at være lammekød i køleskabet.

Hændelsen fandt sted i landsbyen Bisada i delstaten Uttar Pradesh, ca. 50 kilometer øst for Delhi. Det var første gang landsbyen oplevede sekteriske uroligheder. Byen har ingen af den ghettodannelse, som kendetegner mere konfliktfyldte byer. Mohammeds hus lå midt i en hinduistisk bydel, og hinduerne havde endda finansieret den lokale moské.

En usædvanlig hændelse

Netop derfor var hændelsen i Bisada usædvanlig, for selvom der ofte meldes om hindu-muslimske uroligheder i Indien, er det næsten altid de samme byer, som står for skud. I en analyse af samtlige hindu-muslimske sammenstød, foretaget af Harvard universitet, viste det sig, at blot 24 byer dannede ramme for halvdelen af alle urolighederne og totredjedele af alle dødsfald fra 1960-93.

Og dykker man ned i de enkelte konflikter, handler de ofte om meget andet end religion. Gammel nag, forbudt kærlighed og økonomisk rivalisering flyder sammen i en generel følelse af had og mistænkeliggørelse, løse rygter bekræfter de værste fordomme om "de andre". Og hvis det er opportunt, puster politiske kræfter til gløderne.

I det spil har den hellige ko altid været en politisk krudttønde, og hvordan kan det være anderledes? Koen er hellig for den ene gruppe og føde for den anden. Af frygt for konflikter har de fleste indiske delstater indført forbud mod at slagtning af køer, med strafferammer op til fem års fængsel.

De lyserøde revolution

Men derfor er kampen om koen stadig hindunationalt hjerteblod, som Modi trak veksler på under valgkampen i 2014, da han på valgmøder rasede mod den såkaldt lyserøde revolution, og det ironiske forhold, at Indien i dag er verdens næststørste eksportør af oksekød (fra den knapt så hellige vandbøffel).

Han kaldte udviklingen for Indiens lyserøde revolution – med henvisning til Indiens grønne landbrugsrevolution i 70'erne, og hvide mælkeproduktion i 80'erne – og anklagede Kongrespartiet for at være den hemmelige bagmand. Det var en fortælling som bekræftede de gængse hindunationale forestillinger om det sekulære Kongresparti, som sælger ud af hinduistisk arvegods i et forsøg på at kapre muslimske vælgere.

Af samme grund har Modi været påfaldende tavs om drabet i Bisada. Mens debatten rasede i medierne tweetede han om alt mulig andet. Han ønskede en landsmand tillykke med et billiard-mesterskab og kondolerede en kendt sanger, der havde mistet sin søn. Men ikke et ord om drabet på Mohammed Akhlaq. Til gengæld var hans partifæller anderledes højrystede.

Et fremtrædende parlamentsmedlem udtalte – lettere klodset – at det var "forkert at lynche nogen alene på baggrund af en mistanke" og en anden bemærkede, at enhver som slagtede en ko ville lide samme skæbne som Akhlaq. Modis kulturminister Mahesh Sharma mente, at hændelsen var et uheld, og hæftede sig ved, at gerningsmændene trods alt ikke havde forgrebet sig på Mohammeds 18-årige datter.

Politiske rænker

Men hændelsen i Bisada var næppe et uheld. Inden for det seneste år har rabiate hindunationale organisationer bredt sig over delstaten Uttar Pradesh. De henvender sig til vrede unge mænd, som har let til radikaliserings og hvis jobperspektiver er begrænsede (se *forrige indlæg*: [Træk et nummer](#)).

De hænger anti-muslimske plakater op i landsbyerne, angriber

muslimske butiksejere i hinduistiske områder, og spreder propaganda via Facebook og WhatsApp. Samme dag som Mohammed Akhlaq blev dræbt, cirkulerede billeder af en slagtet ko blandt byens unge. Og præsten, som hidkaldte folket over højtaleranlægget den skæbnesvangre aften, insisterede på, at han blev truet til det af en flok aggressive unge.

Modis tavshed er bekymrende, for den drager tvivl om hans vilje til at opretholde det sekulære grundlag, som Indien har hvilet på siden uafhængigheden i 1947. Og det bestyrker mistanken om, at han gerne spiller det sekteriske kort, hvis det giver politisk pote. Netop nu afvikles et vigtigt valg i nabostaten Bihar, og i 2017 er der valg i Uttar Pradesh. De to delstater dækker en fjerdedel af Indiens befolkning og styres begge af regionale lavkastepartier, som er hindunationalisternes største politiske modstander.

I mellemtiden prøver borgerne i Bisada at genfinde hverdagen. Pressekorpsset og de store politistyrker er væk, 10 mand er anholdt i sagen, og i søndags fejrede hele byen to muslimske bryllupper. Hinduerne betalte gildet og lavede mad til samtlige 1.000 gæster. De prøver at klinke skårene. Man kunne ønske, at Modi gjorde det samme.

Indslag i [DR2 Morgen](#), den 20. oktober

Indslag i [P1 Morgen](#), den 20. oktober

Rama unplugged

Indiens hindunationale regering blev valgt på et mandat om økonomisk udvikling, men under overfladen lever den hindunationale ideologi i bedste velgående. Et af deres

vigtigste våben er historien; en ny fortolkning af en gammel fortælling.

Sidste år vakte den indiske statsminister Narendra Modi opsigt, da han i forbindelse med indvielsen af et hospital fremhævede elefantguden Ganesh som eksempel på fortidens indiske lægekunst; "der må have været en kirurg, som placerede et elefanthoved på en menneskekrop og derved opfandt plastikkirurgi" sagde han i ramme alvor, og nævnte herefter sagnfiguren Karna som et levende bevis på tidlig indiske stamcelleforskning. Karna blev, jf. det episke heltesagn Mahabharata, født uden for sin moders skød.

Modis udtalelser gik verden rundt og blev hånet af den liberale, engelsksprogede presse i Indien. Men hos den hindunationale højrefløj, og de mange indere, som higer efter national stolthed, faldt talen i god jord. At Indien var en højtudviklet kultur mens man i Vesten levede som stenalderfolk i mørke grotter og bankede pilespidser ud af flintesten, tæller godt i det regnskab.

Men Modis tale afspejlede også hvordan den hindunationale historiefortælling er blevet stadig mere stueren de senere år. Det er en fortælling, som blander myte med virkelighed, og danner grundlag for den hindunationale vision om Indien; at hinduismen og Indien er uløselig forbundet, at indere per definition er hinduer. Og muslimer og kristne dermed ikke er ægte indere.

Civilisationens vugge

Ifølge den hindunationale fortælling var Indien selveste civilisations vugge. Det var hér hinduismen opstod sammen med oldsproget sanskrit og de hellige vedaer, og hér de videnskabelige og filosofiske strømninger udgik til resten af verden. Det ariske folk rejste ud fra Indien og bragte civilisationens lys til Europa (Hitler sagde det samme, bare med omvendt fortegn, forskningen tyder på at arierne udgik fra

Iran – det moderne ord for Aryan – omkring 1600 fvt.).

Pointen er klar: Indien en storslået nation, der ikke står i gæld til nogen. Tværtimod. For det var muslimske invasionsstyrker, der satte et punktum for den hinduistiske guldalder omkring år 1000, og kastede Indien ud i en mørk middelalder, der kun lige har nået sin afslutning. Først 800 års muslimsk overherredømme med tvangsomvendelser af hinduer. Dernæst 200 års britisk kolonistyre og kristen indoktrinering. Og endelig – siden uafhængigheden – 40 års styre, anført af Kongrespartiet og Nehru/Gandhi-dynastiet, i hvis forestilling om det mangfoldige Indien, der ikke var plads til hinduistiske værdier.

Det var i frustration over Kongrespartiets knæfald overfor muslimerne, at en hindunationalist myrdede Mahatma Gandhi i januar 1948, men det sendte dem bare yderligere ud i den ideologiske kulde. For mange hindunationalister var Modis sejr i 2014 et historisk vendepunkt, måske endda enden på den mørke middelalder.

En flyvende Rama

Men hindunationalisterne nøjes ikke med at fremhæve den hinduistiske guldalder, som berigede verden med astronomi, lægekunst og matematik (herunder skakspillet og 10-talsystemet) i perioden 500 BC til 1000 AD. Hindunationalisterne går helt tilbage til mytternes tid. I deres optik er guden Rama og dæmonen Ravanna historiske skikkelser i kød og blod, der levede for 9.000 år siden. Da Rama – jf. det episke heltesagn Ramayana – drog til Sri Lanka for at kæmpe sit episke slag mod Ravanna, fløj han i deres fortælling over strædet i en flyvemaskine. Hvordan skulle det ellers kunne lade sig gøre at komme så hurtigt over det store vand? Endvidere havde det oldhinduistiske samfund et teknologisk niveau, der overgik nutiden, komplet med biler, fly og interplanetariske rumrejser, atomkraft, avanceret radarteknologi og kunstig befrugtning. Mener altså

hindunationalisterne.

Kort efter Modis tiltræden sidste år, introducerede delstaten Gujarat nye historiebøger i folkeskolen, der byggede på netop dette historiesyn, inklusiv historien om Ramas flyvetur. Bogens forfatter var den pensionerede skolelærer Dinanath Batra, også kendt som "The Ban-Man" for de mange retssager og forbud, han har påført sekulære ytringer.

Mest kendt var hans sag mod forlaget Penguin og bogen "The Hindus: An Alternative History", skrevet af den anerkendte amerikanske indolog, Wendy Doniger. Hun hævdede, at Mahabharata og Ramayana var fiktive beretninger, hvorefter Batra hidkaldte straffelovens § 295, der giver op til tre års fængsel for bevidst opildning til religiøs vrede.

Efter længere tids juridisk tovtrækkeri valgte forlaget at trække bogen tilbage fra markedet og makulere alle resterende eksemplarer. Siden er 85-årige Batra blevet ansat som uddannelsesrådgiver i delstaten Haryana, der nu har indført undervisning i Sanskrit og Bhagvad Gita'en på de højere læreanstalter på bekostning af tysk.

En ligevægtig historie?

Hindunationalisterne hævder, at de nye historiebøger i Gujarat blot genindfører ligevægten i et ideologisk regnskab, som sekulære kræfter længe har skævvredet. Sekulært indstillede historikere frygter, at de nye historiebøger i Gujarat kun er en start, at det ny pensum snart introduceres på nationalt plan som led i en langsigtet bearbejdning af den fælles konsensus om indisk historie, hvor begivenheder udviskes og fremhæves i forhold til det hindunationale projekt. I det regnskab glemmes stormogulen Akbar, der skabte et samfund hvor hinduer og muslimer levede sammen i fred og harmoni. Og den milde Shah Jahan, der byggede Taj Mahal til ære for sin afdøde hustru Mumtaz. Mens hans krigeriske søn Auranzeb, der myrdede løs blandt hinduer og sikher, huskes for evigt.

Hindunationalisternes egen indblanding i drabet på den åndelige landsfader Gandhi skrives helt ud af pensum.

Narendra Modi var delstatsleder for Gujarat i 14 år. Og det var selveste Modi, der skrev forordet til Batras historiebog. Den politiske kalkule er klar. En fælles fjende skaber sammenhold i egne rækker – de 80% af befolkningen, der er hinduer – og det kan omsættes til langvarig politisk mønt for hindunationalisterne. Men det koster i sammenhængskraften mellem hinduer og muslimer og alle de andre indiske minoriteter. En kosmetisk operation af Indiens historie er et farligt indgreb.